

Na vernietiging resteert slechts de totale stilte

Een jaar lang schilderde de Amelose kunstenares Ineke Hofsté de gebombardeerde steden van Syrië. „Als het lawaai van de bommen eenmaal is verdwenen, resteert slechts de totale stilte.”

Herman Haverkate
Almelo

Als ze de beelden zag op het nieuws, zette ze haar televisie stil. Urenlang kon Ineke Hofsté dan kijken naar wat ze voor haar ogen zag: eindeloze rijen kapotgeschoten flats en haveloze huizen in Aleppo en Holms. „De mens is geroepen om te bouwen, niet om te vernietigen. Dat het toch gebeurt, iedere keer opnieuw, is een van de grootste raadsels van het bestaan.”

Geraakt door het nieuws en de niet aflatende stroom van beelden uit Syrië legde de Amelose kunstenares de teloorgang van het land vast. In schilderijen, aquarellen maar ook in de installatie van een strand en aangespoelde boten die ze in een gedeelte van haar atelier heeft ingericht. Kunstwerken die tijdens het Landelijke Atelierweekend 5 en 6 november ook in Almelo zijn te zien.

Voor Hofsté betekende de Syrië-schilderijen een kentering in haar oeuvre. Dat was sinds haar studie aan de AKI vooral gericht op het schilderen van architec-

tuur en het ontstaan van gebouwen in haar directe omgeving. „Gebouwen in wording prikkelen mijn fantasie. Als kind vond ik het al prachtig om daarnaar te kijken. Juist omdat ze nog niet zijn voltooid, hebben ze ook een bepaalde schoonheid. De structuur van zo'n gebouw, het spel van horizontale en verticale lijnen, de herhaling van bepaalde patronen: dat zijn dingen waar het ook in de schilderkunst om draait.”

Wonderlijk genoeg ontdekte ze in de gebombardeerde steden van Syrië een zelfde soort schoonheid. „Hoe triest en aangrijpend het ook is, in al die ruïnes zie je dezelfde patronen terugkeren. Horizontale en verticale lijnen. Een eindeloos spel van vlakken en lijnen. Iemand zei me laatst: Je toont in je schilderijen de schoonheid van de vernietiging. Maar een goede vriendin van me, lid van het comité Twente voor Syrië, verwoordde het eigenlijk nog beter. Wat haar trof, was de stilte. Vernietiging heeft eigenlijk geen geluid. Als het lawaai van de bommen eenmaal is verdwenen, resteert slechts de totale stilte.”

Puzzelstukken

Om haar schilderijen te kunnen maken, dompelde ze zich onder in zoveel mogelijk foto's en tv-beelden. Ook maakte ze een reis naar Iran om daar de gebou-

▲ Schilderij door Ineke Hofsté FOTO INEKE HOFSTÉ

“**Schilderen is mijn manier om het verdriet van al die mensen te verwerken**

— Ineke Hofsté, kunstenares

wen te kunnen zien die in buurland Syrië tegen de vlakke lagen. „Ik wilde zo dichtbij mogelijk komen. De architectuur in die landen lijkt ook heel sterk op elkaar. Bijna als vanzelf dring je dan steeds meer in die wereld door. De puzzelstukken vallen steeds meer in elkaar.”

Net als in haar andere series, zoals de renovatie van het oude fabriek van Ten Cate op het Indidië-terrein in haar woonplaats, beperkt Hofsté zich niet tot een simpele weergave van de werkelijkheid. „Het begin is vaak heel letterlijk, maar in de loop van het proces kom je daar meer los van. Je laat dingen weg, je emoties gaan met je op de loop. Met Syrië was dat heel sterk. Wat daar gebeurt, is zo verschrikkelijk triest. Soms denk ik wel eens: schilderen is mijn manier om het verdriet van al die mensen te verwerken.”